TEISINGUMO TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2016 m. gegužės 26 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą — Tiesioginiai mokesčiai — Laisvas kapitalo judėjimas — Laisvė teikti paslaugas — Direktyva 69/335/EEB — 2, 4, 10 ir 11 straipsniai — Direktyva 85/611/EEB — EB 10 ir 293 straipsniai — Metinis kolektyvinio investavimo subjektų mokestis — Dvigubas apmokestinimas — Užsienio teisės reglamentuojamiems kolektyvinio investavimo subjektams taikoma sankcija“

Byloje C-48/15

dėl *cour d'appel de Bruxelles* (Briuselio administracinis teismas, Belgija) 2014 m. spalio 23 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2015 m. vasario 6 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

État belge, SPF Finances

prieš

NN (L) International (anksčiau – *ING International SA*), *ING (L) Dynamic SA* teisių ir pareigų perėmėją,

TEISINGUMO TEISMAS (antroji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas M. Ilešič, teisėjai C. Toader, A. Rosas, A. Prechal ir E. Jarašiūnas (pranešėjas),

generalinis advokatas M. Bobek,

posėdžio sekretorius V. Tourrès, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2015 m. spalio 28 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— *NN (L) International SA*, atstovaujamos advokatų J. Malherbe ir M. Bertha,

— Belgijos vyriausybės, atstovaujamos M. Jacobs ir J.-C. Halleux, padedamų advokato A. Gillet,

— Europos Komisijos, atstovaujamos W. Roels ir C. Soulay,

susipažinęs su 2016 m. sausio 21 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

* Proceso kalba: prancūzų.

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 1969 m. liepos 17 d. Tarybos direktyvos 69/335/EEB dėl netiesioginių mokesčių, taikomų kapitalui pritraukti [dėl netiesioginių pritraukto kapitalo mokesčių] (OL L 249, p. 25; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 9 sk., 1 t., p. 11; toliau – Direktyva 69/335), iš dalies pakeistos 1985 m. birželio 10 d. Tarybos direktyva 85/303/EEB (OL L 156, 1985, p. 23; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 9 sk., 1 t., p. 122), 2, 4, 10 ir 11 straipsnių, 1985 m. gruodžio 20 d. Tarybos direktyvos 85/611/EEB dėl įstatymų ir kitų teisės aktų, susijusių su kolektyvinio investavimo į perleidžiamus vertybinius popierius subjektais (KIPVPS) (OL L375, 1985, p. 3; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 6 sk., 1 t., p. 139), kartu su EB 10 straipsniu ir 293 straipsnio antra įtrauka, ir EB 49–60 straipsnių, kartu su EB 10 straipsniu ir 293 straipsnio antra įtrauka, išaiškinimo.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant *État belge*, *SPF Finances* (Belgijos valstybės federalinė finansų tarnyba) ir *NN (L) International SA*, anksčiau *ING International SA*, *ING (L) Dynamic SA*, teisių ir pareigų perėmėjos (toliau – NN (L), ginčą dėl prašymo grąžinti metinį kolektyvinio investavimo subjektų (toliau – KIS) 185 739,34 euro dydžio mokestį, kurį ji sumokėjo už 2006 finansinius metus.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

3 Direktyvos 69/335, panaikintos 2008 m. vasario 12 d. Tarybos direktyva 2008/7/EB dėl netiesioginių mokesčių, taikomų kapitalo pritraukimui [dėl netiesioginių pritraukto kapitalo mokesčių] (OL L 46, p. 11), 2 straipsnio 1 dalyje buvo nustatyta:

„Sandoriai, kurie yra kapitalo mokesčio objektas, yra apmokestinami tik toje valstybėje narėje, kurios teritorijoje tuo metu, kai tokie sandoriai yra sudaromi, yra faktinis kapitalo bendrovės valdymo centras.“

4 Šios direktyvos 4 straipsnyje buvo numatyta:

„1. Kapitalo mokesčiu apmokestinami tokie sandoriai:

a) kapitalo bendrovės steigimas;

b) bendrovės, asociacijos ar juridinio asmens, kurie nėra kapitalo bendrovė, pertvarkymas į kapitalo bendrovę;

c) kapitalo bendrovės kapitalo padidinimas bet kokios rūšies turto įnašais;

d) kapitalo bendrovės turto padidinimas bet kokios rūšies turto įnašais, atsilyginant už juos ne bendrovės akcijomis (dalimis), bet tos pačios rūšies teisėmis, kaip turi dalyviai, pvz., balsavimo teise, teise į dalį pelno arba į perviršį bendrovę likviduojant;

e) bendrovės, firmos, asociacijos arba juridinio asmens, kurio registruota buveinė yra trečiojoje šalyje, ir kuris valstybėje narėje kapitalo mokesčio taikymo atžvilgiu yra laikomas kapitalo bendrove, faktinio valdymo centro perkėlimas iš trečiosios šalies į tą valstybę narę;

f) bendrovės, firmos, asociacijos arba juridinio asmens, kurio faktinis valdymo centras yra trečiojoje šalyje ir kuris toje valstybėje narėje kapitalo mokesčio taikymo atžvilgiu yra laikomas kapitalo bendrove, registruotos buveinės perkėlimas iš trečiosios šalies į tą valstybę narę;

g) bendrovės, firmos, asociacijos arba juridinio asmens faktinio valdymo centro perkėlimas iš valstybės narės, kurioje kapitalo mokesčio atžvilgiu jis nėra laikomas kapitalo bendrove, į valstybę narę, kurioje jis tokiu yra laikomas;

h) bendrovės, firmos, asociacijos arba juridinio asmens, kurio faktinis valdymo centras yra trečiojoje šalyje, registruotos buveinės perkėlimas iš valstybės narės, kurioje kapitalo mokesčio atžvilgiu jis nėra laikomas kapitalo bendrove, į valstybę narę, kurioje jis tokiu yra laikomas.

2. Šiems sandoriams, jeigu 1984 m. liepos 1 dieną jiems buvo taikoma 1 % mokesčio norma, ir toliau taikomas kapitalo mokestis:

a) kapitalo bendrovės kapitalo padidėjimas kapitalizuojant pelną arba iš nuolatinių ar laikinų rezervų;

b) kapitalo bendrovės turto padidėjimas dėl jai jos dalyvių teikiamų paslaugų, dėl kurių bendrovės kapitalas nepadidėja, tačiau dėl kurių keičiasi teisių bendrovėje struktūra arba gali padidėti bendrovės akcijų (dalių) vertė;

c) kapitalo bendrovės skolinimasis, jeigu kreditorius turi teisę į bendrovės pelno dalį;

d) kapitalo bendrovės skolinimasis iš dalyvio arba dalyvio sutuoktinio ar vaiko, arba iš trečiosios šalies, jeigu už paskolą garantuoja dalyvis, su sąlyga, kad tokių paskolų funkcijos yra tokios pačios kaip bendrovės kapitalo padidinimo;

<...>“

5 Pagal šios direktyvos 10 straipsnį:

„Be kapitalo mokesčio, valstybės narės netaiko jokio kito mokesčio bendrovėms, firmoms, asociacijoms ar pelno siekiantiems juridiniams asmenims:

a) už 4 straipsnyje minimus sandorius;

b) už įnašus, paskolas arba teikiamas paslaugas, kurios yra 4 straipsnyje minimų sandorių dalis;

c) atliekant registraciją arba kitus formalumus, būtinus prieš pradedant verslą, kuriuos dėl savo teisinės formos gali privalėti atlikti bendrovė, firma, asociacija arba pelno siekiantis juridinis asmuo.“

6 Šios direktyvos 11 straipsnyje buvo numatyta:

„Valstybės narės neapmokestina jokios rūšies mokesčiais:

a) bet kieno išleistų akcijų arba kitų tokios pat rūšies vertybinių popierių, arba tokius vertybinius popierius atstovaujančių sertifikatų sukūrimo, išleidimo, kotiravimo vertybinių popierių biržoje, jų pateikimo į rinką arba sandorių jais sudarymo;

b) paskolų, įskaitant vyriausybės obligacijas, gautų nesvarbu kam išleidus obligacijas arba kitus perleidžiamus vertybinius popierius, arba kokių nors su tuo susijusių formalumų, arba tokių obligacijų ar kitų perleidžiamų vertybinių popierių sukūrimo, išleidimo, pateikimo kotiruoti vertybinių popierių biržoje, pateikimo į rinką ar sandorių jais.“

7 Direktyvos 85/611, pakeistos 2009 m. liepos 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2009/65/EB dėl įstatymų ir kitų teisės aktų, susijusių su kolektyvinio investavimo į perleidžiamus vertybinius popierius subjektais (KIPVPS), derinimo (OL L 302, 2009, p. 32), antroje ir ketvirtoje konstatuojamosiose dalyse nustatyta:

„kadangi nacionaliniai teisės aktai, reglamentuojantys [KIS], turėtų būti suderinti [koordinuojami], siekiant Bendrijos lygiu suvienodinti [derinti] konkurencijos sąlygas tarp tų subjektų ir kartu užtikrinti kuo veiksmingesnę ir vienodesnę jų investicinių vienetų [investicinių vienetų savininkų] apsaugą; kadangi toks suderinimas [koordinavimas] leis [KIS], įsteigtam vienoje valstybėje narėje, lengviau prekiauti savo investiciniais vienetais kitose valstybėse narėse;

kadangi šių tikslų siekimas padės pašalinti suvaržymus, taikomus laisvai [KIS] investicinių vienetų apyvartai Bendrijoje, ir toks derinimas [koordinavimas] padės sukurti Europos kapitalo rinką;

kadangi, atsižvelgiant į tuos tikslus, pageidautina, kad būtų nustatytos bendrosios pagrindinės valstybėse narėse įsikūrusių [KIS] licencijavimo, priežiūros, struktūros ir veiklos bei informacijos, kurią jos turi skelbti, taisyklės;

<...>“

8 Direktyvos 85/611 44 straipsnio formuluotė buvo tokia:

„1. [Kolektyvinio investavimo į perleidžiamus vertybinius popierius subjektas (KIPVPS)], kuris savo investiciniais vienetais prekiauja kitoje valstybėje narėje, turi laikytis įstatymų ir kitų teisės aktų, galiojančių toje valstybėje ir reglamentuojančių šioje direktyvoje nereglamentuojamus klausimus.

<...>

3. 1 ir 2 dalių nuostatos turi būti taikomos be diskriminacijos.“

Belgijos teisė

9 Belgijos paveldimojo turto mokesčio kodekse (*Le code des droits de succession*), iš dalies pakeistame 2003 m. gruodžio 22 d. įstatymu-programa (2003 m. gruodžio 31 d. *Moniteur belge*, p. 62160, toliau – Paveldimojo turto mokesčio kodeksas), yra IIbis knyga „Metinis [KIS] mokestis, taikomas kredito įstaigoms ir draudimo bendrovėms“ (toliau – metinis KIS mokestis). Iš pradžių šis mokestis buvo taikomas tik pagal Belgijos teisę reglamentuojamiems KIS, o vėliau minėtu įstatymu-programa, įsigaliojusiu 2014 m. sausio 1 d., jo taikymo sritis išplėsta, į ją įtraukus užsienio teisės reglamentuojamus KIS, parduodančius savo investicinius vienetus Belgijoje.

10 Paveldimojo turto mokesčio kodekso 133ter straipsnyje numatyta, kad teismas gali nuspręsti už vieną iš šiame kodekse padarytų pažeidimų ne tik uždrausti asmeniui vykdyti profesinę veiklą nuo trijų mėnesių iki penkerių metų, bet taip pat nuo trijų mėnesių iki penkerių metų sustabdyti bendrovės, grupės ar įmonės, kurios vadovas, narys ar darbuotojas yra nuteistas, veiklą.

11 Pagal Paveldimojo turto mokesčio kodekso 161 straipsnį:

„Metiniu mokesčiu nuo sausio 1 d., einančios po to, kai asmenys yra įregistruoti Bankų, finansų ir draudimo komisijoje, yra apmokestinami:

1° [KIS], atitinkantys įstatyminę formą, numatytą 1990 m. gruodžio 4 d. Finansinių operacijų ir finansų rinkų įstatymo (*loi du 4 décembre 1990 relative aux opérations financières et aux marchés financiers*) 108 straipsnio pirmos pastraipos 1 ir 2 punktuose;

2° [KIS] valdymo bendrovės, atitinkančios sutartinę formą, numatytą 1990 m. gruodžio 4 d. Finansinių operacijų ir finansų rinkų įstatymo 108 straipsnio 1 dalies pirmoje ir antroje pastraipose;

3° Užsienio teisės reglamentuojami [KIS], numatyti 1990 m. gruodžio 4 d. Finansinių operacijų ir finansų rinkų įstatymo 137 straipsnyje, išskyrus kolektyvinio investavimo į skolos dokumentus subjektus;

<...>“

12 Pagal šio kodekso 161bis straipsnį:

„§1. Kiek tai susiję su 161 straipsnio 1 ir 2 dalyje nurodytais investavimo subjektais, mokestis yra mokėtinas nuo visų iki praėjusių metų gruodžio 31 d. Belgijoje investuotų grynųjų sumų.

Taikant 1 dalį:

1 užsienyje Karalystės gyventojo sąskaita įsigyti investiciniai vienetai laikomi investicija Belgijoje;

2 jei investavimo subjektas nepateikė administratoriui informacijos, naudingos ir būtinos mokesčiui surinkti, mokestis yra mokėtinas nuo visos praėjusių metų gruodžio 31 d. valdyto turto vertės, nepažeidžiant 162 straipsnio nuostatų. Karalystė gali nustatyti naudingą ir būtiną mokesčiui surinkti informaciją.

§2. Kiek tai susiję su 161 straipsnio pirmos pastraipos 3 punkte nurodytais investavimo subjektais, mokestis yra mokėtinas nuo visų iki praėjusių metų gruodžio 31 d. Belgijoje investuotų grynųjų sumų nuo jų įregistravimo Bankų, finansų ir draudimo komisijoje dienos.

Taikant 1 dalį:

1 investicijos į užsienio investicinius vienetus, kurias atliko finansų tarpininkas, negali būti atskaitytos iš Belgijoje investuotų bendrų sumų, jei pirkimas atliktas per finansų tarpininką Belgijoje;

2 jei investavimo subjektas nepateikė administratoriui informacijos, naudingos ir būtinos mokesčiui surinkti, mokestis yra mokėtinas nuo visų iki praėjusių metų gruodžio 31 d. Belgijoje investuotų bendrų sumų, nepažeidžiant 162 straipsnio nuostatų. Karalius gali nustatyti naudingą ir būtiną mokesčiui surinkti informaciją.

<...>“

13 Šio straipsnio 162 straipsnio redakcijoje, galiojusioje susiklostant faktinėms pagrindinės bylos aplinkybėms, buvo nustatyta:

„161 straipsnyje nustatytam mokesčiui taikomos I knygos nuostatos, susijusios su turto nedeklaravimo įrodymais, senaties terminais, restitucija, persekiojimu ir baudomis.

Jei investavimo subjektai, numatyti 161 straipsnio 3 punkte, pažeidžia šios knygos nuostatas, teismas gali jiems uždrausti ateityje investuoti į investicinius vienetus Belgijoje. Apie šį draudimą pranešama investavimo subjektui, Bankų, finansų ir draudimo komisijai ir investavimo subjekto Belgijoje paskirtam asmeniui, užtikrinančiam mokėjimus dalyviams, investicinių vienetų pardavimą ir pirkimą ir informacijos skleidimą bent viena šalies kalba.“

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

14 Liuksemburge įsteigta bendrovė NN (L) pateikė metinio KIS mokesčio deklaraciją už 2006 finansinius metus su nurodyta Belgijoje iki 2005 m. gruodžio 31 d. investuota grynąja suma ir per įstatyme nustatytą terminą sumokėjo šį 185 739,34 euro dydžio mokestį. Paskui ji kreipėsi į *tribunal de première instance de Bruxelles* (Briuselio pirmosios instancijos teismas, Belgija) ginčydama šio mokesčio teisėtumą atsižvelgiant į Direktyvos 69/335, EB 56–60 straipsnius, Direktyvą 85/611 ir EB 10 straipsnį, taip pat papildomai Belgijos Karalystės ir Didžiosios Liuksemburgo Hercogystės sutartį dėl dvigubo apmokestinimo išvengimo ir kai kurių kitų klausimų pajamų ir turto mokesčių srityje, pasirašytą 1970 m. rugsėjo 17 d. Liuksemburge (toliau – Belgijos ir Liuksemburgo sutartis).

15 2011 m. lapkričio 23 d. sprendimu Briuselio pirmosios instancijos teismas atmetė kaltinimą, susijusį su Direktyvos 69/335 pažeidimu, bet priėmė NN (L) prašymą, patenkindamas paskutinį papildomą kaltinimą, susijusį su Belgijos ir Liuksemburgo sutarties pažeidimu.

16 *État belge, SPF Finances* dėl šio sprendimo pateikė apeliacinį skundą prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui, jo prašė konstatuoti, kad metinis KIS mokestis nenumatytas Belgijos ir Liuksemburgo sutartyje, kad Paveldimojo turto mokesčio kodekso 160 straipsnis suderinamas su Sąjungos teise ir kad teisingai surinktas šis mokestis neturi būti grąžintas.

17 NN (L) prašė patvirtinti priimtą sprendimą. Papildomai ji pateikė priešpriešinį apeliacinį skundą dėl to, kad pirmosios instancijos teismas atmetė jos kaltinimą dėl Direktyvos 69/335 pažeidimo ir nepriėmė sprendimo dėl kitų kaltinimų, susijusių su kitų Sąjungos teisės nuostatų pažeidimu. Šiuo klausimu NN (L) prašė prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusį teismą Teisingumo Teismui pateikti prašymą priimti prejudicinį sprendimą.

18 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas teigia: kad ir kaip būtų kvalifikuojamas metinis KIS mokestis nustatant, ar jis patenka, ar ne į Belgijos ir Liuksemburgo sutarties taikymo sritį, šiam mokesčiui turi būti taikomas bendras draudimas kliudyti judėjimo laisvėms ir *a priori* negali būti atmesta, kad jam taikomos Direktyvos 69/335 nuostatos.

19 Šiomis aplinkybėmis Briuselio apeliacinis teismas nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar Direktyva 69/335, konkrečiau – kartu taikomi jos 2, 4, 10 ir 11 straipsniai, aiškintini taip, kad pagal juos nacionalinės teisės nuostatos, kaip antai Paveldimojo turto mokesčio kodekso 161 ir 162 straipsniai, susijusios su KIS mokesčiu, draudžiamos tiek, kiek šį mokestį KIS, įsteigti kitoje valstybėje narėje kaip kapitalo bendrovės ir Belgijoje parduodantys savo investicinius vienetus, turi kasmet mokėti nuo visos Belgijoje pasirašytų savo investicinių vienetų sumos, atėmus šių pasirašytų investicinių vienetų išpirkimo arba išmokų pagal juos sumą, todėl tokių KIS Belgijoje sukauptos sumos yra apmokestinamos minėtu mokesčiu tol, kol minėti KIS jomis disponuoja?

2. Ar EB 49–55 ir 55–66 straipsniai, prireikus aiškinami kartu su EB 10 straipsniu ir 293 straipsnio antra įtrauka, aiškintini taip, kad pagal juos valstybei narei draudžiama vienašališkai pakeisti mokesčio, kaip antai numatyto Belgijos paveldimojo turto mokesčio kodekso 161 ir paskesniuose straipsniuose, siejamąjį veiksnį ir vietoj tarptautinėje mokesčių teisėje įtvirtinto individualaus siejamojo veiksnio, pagrįsto mokesčių mokėtojo rezidavimo vieta, nustatyti tariamą realų siejamąjį veiksnį, kuris nėra įtvirtintas tarptautinėje mokesčių teisėje, atsižvelgiant į tai, kad savo fiskaliniam suverenumui užtikrinti valstybė narė nustato specialią sankciją, kaip numatytąją Belgijos paveldimojo turto mokesčio kodekso 162 straipsnio antroje pastraipoje, kuri taikoma tik užsienio ūkio subjektams?

3. Ar EB 49 ir 56 straipsniai, prireikus aiškinami kartu su EB sutarties 10 straipsniu ir 293 straipsnio antra įtrauka, aiškintini taip, kad pagal juos draudžiamas pirma aprašytas apmokestinimas, kuris yra papildoma piniginė našta, galinti apsunkinti prekybą jų investiciniais vienetais Belgijoje, nes juo visiškai neatsižvelgiama į kitoje valstybėje narėje įsisteigusiems KIS jų įsisteigimo valstybėje jau nustatytus mokesčius?

4. Ar Direktyva 85/611, prireikus aiškinama kartu su EB 10 straipsniu ir 293 straipsnio antra įtrauka, aiškintina taip, kad pagal ją draudžiamas pirma aprašytas apmokestinimas, nes juo pažeidžiamas pagrindinis direktyvos tikslas Europos Sąjungoje palengvinti prekybą KIS investiciniais vienetais?

5. Ar EB 49 ir 56 straipsniai aiškintini taip, kad pagal juos draudžiama administracinė našta, atsirandanti renkant pirma aprašytą mokestį, tenkanti kitoje valstybėje narėje įsisteigusiems KIS, kurie parduoda savo investicinius vienetus Belgijoje?

6. Ar EB 49 ir 56 straipsniai aiškintini taip, kad pagal juos nacionalinės teisės nuostata, kaip antai Paveldimojo turto mokesčio kodekso 162 straipsnio antra pastraipa, draudžiama tiek, kiek pagal ją kitoje valstybėje narėje įsisteigusiems KIS, parduodantiems savo investicinius vienetus Belgijoje, nustatyta speciali sankcija – teismo draudimas ateityje parduoti investicinius vienetus Belgijoje, jeigu jie iki kiekvienų metų kovo 31 d. neatsiunčia savo deklaracijos arba nesumoka pirma aprašyto mokesčio?“

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl penktojo klausimo priimtinumo

20 Belgijos vyriausybė mano, kad pagrindinėje byloje kilusiam ginčui išspręsti penktasis klausimas yra nesvarbus, todėl nepriimtinas. Be to, ji pažymi, kad teismas tiksliai nenurodė nacionalinės teisės nuostatų, nustatančių administracinę naštą ar diskriminuojančių, taikomų užsienio teisės reglamentuojamiems KIS, bet netaikomų Belgijos teisės reglamentuojamiems KIS.

21 Primintina, kad su Sąjungos teise susijusiems klausimams taikoma svarbos prezumpcija, todėl Teisingumo Teismas gali atsisakyti priimti sprendimą dėl nacionalinio teismo pateikto prejudicinio klausimo, tik jei akivaizdu, kad prašomas Sąjungos teisės nuostatos aiškinimas ar galiojimo vertinimas visiškai nesusijęs su pagrindinės bylos aplinkybėmis ar dalyku, jeigu problema hipotetinė arba jeigu Teisingumo Teismas neturi informacijos apie faktines ir teisines aplinkybes, būtinos tam, kad naudingai atsakytų į jam pateiktus klausimus (visų pirma žr. 2015 m. birželio 16 d. Sprendimo *Gauweiler ir kt.*, C-62/14, EU:C:2015:400, 25 punktą).

22 Dėl faktinių ir teisinių aplinkybių Teisingumo Teismo procedūros reglamento 94 straipsnyje numatyta, kad prašyme priimti prejudicinį sprendimą, be kita ko, turi būti trumpai išdėstomas ginčo dalykas ir reikšmingos faktinės aplinkybės ar bent jau faktai, kuriais grindžiami klausimai, nacionalinių nuostatų, kurios nagrinėjamu atveju gali būti taikomos, turinys ir priežastys, paskatinusios nacionalinį teismą kelti klausimą dėl tam tikrų Sąjungos teisės nuostatų išaiškinimo, ir jo nustatytas ryšys tarp šių nuostatų bei šioje byloje taikomų nacionalinės teisės aktų.

23 Šiuo atveju pateiktame prašyme priimti prejudicinį sprendimą teismas nenurodo administracinės naštos, kurią patiria užsienio teisės reglamentuojami KIS, ir nacionalinės teisės nuostatų, pagal kurias ar dėl kurių ši našta nustatoma, taip pat priežasčių, paskatinusių kelti klausimą dėl Sąjungos teisės išaiškinimo. Šiomis aplinkybėmis Teisingumo Teismas neturi pakankamai informacijos apie faktines ir teisines aplinkybes, kad naudingai atsakytų į penktąjį klausimą, kurį dėl to reikia pripažinti nepriimtinu.

Dėl pirmojo klausimo

24 Pirmuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia sužinoti, ar Direktyvos 69/335 2, 4, 10 ir 11 straipsnius reikia aiškinti taip, kad jie draudžia valstybės narės teisės aktus, nustatančius metinį KIS mokestį, kaip nagrinėjamą pagrindinėje byloje, kuriuo apmokestinami užsienio teisės reglamentuojami KIS, savo investicinius vienetus parduodantys šioje valstybėje narėje.

25 Šiuo klausimu reikia konstatuoti, kad metinis KIS mokestis nesusijęs su jokiu sandoriu, kuriam taikomas kapitalo mokestis pagal Direktyvos 69/335 4 straipsnį, kuris, kaip matyti iš 1998 m. spalio 27 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Nonwoven* (C-4/97, EU:C:1998:507) 20 punkto, apibūdinamas kaip kapitalo ar turto perdavimas kapitalo bendrovei apmokestinimo valstybėje narėje arba kaip realus bendrovių kapitalo ar turto padidėjimas, o tai akivaizdžiai nėra „grynųjų Belgijoje investuotų sumų“, kurioms taikomas šis mokestis, atvejis. Šis mokestis nepatenka tarp uždraustų pagal Direktyvos 69/335 10 straipsnį, nes jis nesusijęs, pirma, su jokiais apmokestinamaisiais sandoriais, išvardytais šios direktyvos 4 straipsnyje, į kurį daroma nuoroda jos 10 straipsnio a ir b punktuose, ir, antra, su registracija arba kitais formalumais, būtinais prieš pradedant verslą, kaip tai suprantama pagal šios direktyvos 10 straipsnio c punktą. Taip pat šis mokestis visiškai nesusijęs su sandoriais, kurie yra šios direktyvos 11 straipsnio dalykas.

26 Taigi, metinis KIS mokestis nepatenka į Direktyvos 69/335 taikymo sritį. Todėl ji nedraudžia šiuo mokesčiu apmokestinti užsienio teisės reglamentuojamų KIS.

27 Taigi į pirmąjį klausimą reikia atsakyti, kad Direktyvos 69/335 2, 4, 10 ir 11 straipsniai aiškintini taip, kad jie nedraudžia valstybės narės teisės aktų, nustatančių metinį KIS mokestį, kaip antai nagrinėjamą pagrindinėje byloje, kuriuo apmokestinami užsienio teisės reglamentuojami KIS, savo investicinius vienetus parduodantys šioje valstybėje narėje.

Dėl ketvirtojo klausimo

28 Ketvirtuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia sužinoti, ar Direktyva 85/611, prireikus aiškinama kartu su EB 10 straipsniu ir 293 straipsnio antra įtrauka, aiškintina taip, kad pagal ją draudžiami valstybės narės teisės aktai, nustatantys metinį KIS mokestį, kaip nagrinėjamą pagrindinėje byloje, kuriuo apmokestinami užsienio teisės reglamentuojami KIS, savo investicinius vienetus parduodantys šioje valstybėje narėje.

29 Belgijos vyriausybė mano, kad šis klausimas nepriimtinas, nes prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nenurodo Direktyvos 85/611 straipsnių, kuriuos prašo išaiškinti, ir priežasčių, paskatinusių jį kelti klausimą dėl šios direktyvos išaiškinimo.

30 Tačiau iš šio klausimo formuluotės matyti, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas klausia, ar Direktyva 85/611, aiškinama kartu su EB 10 straipsniu ir 293 straipsnio antra įtrauka, kliudo tokiam apmokestinimui, koks yra metinis KIS mokestis, tiek, kiek jis pažeidžia pagrindinį šios direktyvos tikslą palengvinti prekybą KIPVPS investiciniais vienetais Sąjungoje. To pakanka, kad Teisingumo Teismas jam galėtų pateikti išaiškinimą, naudingą sprendimui pagrindinėje byloje priimti. Todėl šis klausimas yra priimtinas.

31 Dėl bylos esmės pažymėtina, kad iš Direktyvos 85/611 antros–ketvirtos konstatuojamųjų dalių matyti, jog, siekiant užtikrinti laisvą prekybą KIPVPS investiciniais vienetais Sąjungoje, ja buvo siekiama koordinuoti nacionalinės teisės aktus, reglamentuojančius KIPVPS, siekiant, pirma, Sąjungoje derinti konkurencijos sąlygas tiems subjektams ir, antra, užtikrinti kuo veiksmingesnę ir vienodesnę investicinių vienetų savininkų apsaugą. Siekiant minėtų tikslų, šioje direktyvoje įtvirtintos bendrosios

pagrindinės valstybėse narėse įsikūrusių kolektyvinio investavimo subjektų licencijavimo, priežiūros, struktūros ir veiklos bei informacijos, kurią jos turi skelbti, taisyklės (2014 m. rugsėjo 11 d. Sprendimo *Gruslin*, C-88/13, EU:C:2014:2205, 33 punktas).

32 Reikia konstatuoti, kad KIPVPS apmokestinimas nepatenka į Direktyvos 85/611, kurioje nėra jokios su šia sritimi susijusios nuostatos, reglamentuojamą sritį. Tačiau šios direktyvos 44 straipsnio 3 dalyje reikalaujama, kad valstybėje narėje KIPVPS taikomos įstatymų ir kitų teisės aktų nuostatos, reglamentuojančios šioje direktyvoje nereglamentuojamus klausimus, būtų taikomos be diskriminacijos.

33 Iš to matyti, kad metinis KIS mokestis nepatenka į Direktyvos 85/611 reglamentuojamą sritį, o kadangi EB 10 straipsnis ir 293 straipsnio antroji įtrauka negali pakeisti šios išvados, ši direktyva taip pat nedraudžia apmokestinti užsienio teisės reglamentuojamų KIS tokiu mokesčiu su sąlyga, kad su juo susijusios nuostatos taikomos be diskriminacijos, o tai bus nustatyta nagrinėjant antrąjį, trečiąjį ir šeštąjį klausimus.

34 Todėl į ketvirtąjį klausimą reikia atsakyti, kad Direktyva 85/611, prireikus aiškinama kartu su EB 10 straipsniu ir 293 straipsnio antra įtrauka, aiškintina taip, kad pagal ją nedraudžiami valstybės narės teisės aktai, nustatantys metinį KIS mokestį, kaip antai nagrinėjamą pagrindinėje byloje, kuriuo apmokestinami užsienio teisės reglamentuojami KIS, savo investicinius vienetus parduodantys šioje valstybėje narėje, su sąlyga, kad šie teisės aktai taikomi be diskriminacijos.

Dėl antrojo ir trečiojo klausimų

35 Antrasis ir trečiasis klausimai, kuriuos reikia nagrinėti kartu, susiję, pirma, su EB 49–55 ir 56–66 straipsniais, prireikus aiškinamais kartu su EB 10 straipsniu ir 293 straipsnio antra įtrauka, ir, antra, su EB 49 ir 56 straipsniais, prireikus aiškinamais kartu su EB 10 straipsniu ir 293 straipsnio antra įtrauka. Tačiau reikia pažymėti, kad tik EB 49 ir 56 straipsniai svarbūs atsakant į šiuos klausimus.

36 Iš tiesų, pirma, EB 50–55, 57, 59 ir 60 straipsniai akivaizdžiai nesusiję su prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo klausimais dėl metinio KIS mokesčio suderinamumo su laisve teikti paslaugas ir laisvu kapitalo judėjimu.

37 Antra, EB 58 straipsnis visiškai nepadeda atsakant į šiuos klausimus, nes šis mokestis vienodai taikomas Belgijos ir užsienio teisės reglamentuojamiems KIS.

38 Trečia, EB 10 straipsnis, nustatantis bendrą valstybių narių pareigą, neturi būti aiškinamas taip, kad jame nustatoma savarankiška pareiga valstybėms narėms, be tų, kurių joms gali kilti pagal EB 49, 56 ir 293 straipsnius. Dėl pastarojo straipsnio pažymėtina, kad jame nesiekiama nustatyti tikros teisės normos, tik apibrėžiami derybų, kurias valstybės narės prireikus gali vesti tarpusavyje, rėmai. Net jei dvigubo apmokestinimo vengimas Sąjungos viduje yra vienas iš EB sutarties tikslų, iš šios nuostatos teksto matyti, kad ji savaime nesuteikia asmenims teisių, kuriomis jie galėtų remtis nacionaliniuose teismuose (šiuo klausimu žr. 2012 m. rugsėjo 19 d. Nutarties *Levy ir Sebbag*, C-540/11, nepaskelbtos Rink., EU:C:2012:581, 26 ir 27 punktus ir juose nurodytą teismo praktiką).

39 Be to, primintina, kad kai nacionalinė priemonė susijusi tiek su laisve teikti paslaugas, tiek su laisvu kapitalo judėjimu, Teisingumo Teismas nagrinėja atitinkamą priemonę iš esmės atsižvelgdamas tik į vieną iš šių dviejų laisvių, jei iš pagrindinės bylos aplinkybių paaiškėja, kad viena iš jų yra tik antrinė kitos atžvilgiu ir gali būti su ja susieta (šiuo klausimu žr. 2006 m. spalio 3 d. Sprendimo *Fidium Finanz*, C-452/04, EU:C:2006:631, 34 punktą ir 2010 m. liepos 1 d. Sprendimo *Dijkman ir Dijkman-Lavaleije*, C-233/09, EU:C:2010:397, 33 punktą).

40 Tačiau, kaip teigė generalinis advokatas išvados 48 ir 49 punktuose, metinis KIS mokestis tiek, kiek jis taikomas grynajam užsienio teisės reglamentuojamų KIS turtui, yra susijęs su rezidentų atliktu užsienio subjektų investicinių vienetų, kuriais prekiaujama biržoje ar neprekiaujama joje, įsigijimu. Ši operacija yra tarp kapitalo judėjimų, nurodytų 1988 m. birželio 24 d. Tarybos direktyvos 88/361/EEB dėl Sutarties 67 straipsnio įgyvendinimo [(straipsnis panaikintas Amsterdamo sutartimi)] (OL L 178, p. 5; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k. 10 sk., 1 t., p. 10) I priedo IV skirsnio A dalyje „[KIS] investicinių vienetų operacijos“, susijusioje su „[KIS] investicinių vienetų sandoriais“, kuriai Teisingumo Teismas suteikė gairių reikšmę (šiuo klausimu žr. 2012 m. birželio 7 d. Sprendimo *VBV – Vorsorgekasse*, C-39/11, EU:C:2012:327, 21 punktą ir 2015 m. gegužės 21 d. Sprendimo *Wagner-Raith*, C-560/13, EU:C:2015:347, 23 ir 24 punktus). Taigi, toks mokestis patenka į laisvo kapitalo judėjimo sritį.

41 Nors laisvei teikti paslaugas gali daryti poveikį toks apmokestinimas, koks yra metinis KIS mokestis, tiek, kiek jis gali daryti poveikį užsienio teisės reglamentuojamų KIS Belgijoje teikiamoms finansų paslaugoms, ši laisvė yra antrinė, palyginti su laisvu kapitalo judėjimu, ir gali būti su ja susieta.

42 Šiomis aplinkybėmis reikia nuspręsti, kad antruoju ir trečiuoju klausimais prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia sužinoti, ar EB 56 straipsnį reikia aiškinti taip, kad pagal jį draudžiami valstybės narės teisės aktai, kuriuose nustatomas metinis KIS mokestis, kaip pagrindinėje byloje, kuriuo apmokestinami užsienio teisės reglamentuojami KIS, savo investicinius vienetus parduodantys šioje valstybėje narėje.

43 Šiuo klausimu primintina, kad pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką valstybės narės turi vykdyti savo kompetenciją tiesioginių mokesčių srityje, laikydamosi Sąjungos teisės ir, be kita ko, Sutartyje užtikrinamų pagrindinių laisvių (be kita ko, žr. 2016 m. vasario 23 d. Sprendimo *Komisija / Vengrija*, C-179/14, EU:C:2016:108, 171 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

44 Dėl laisvo kapitalo judėjimo pažymėtina, kad iš nusistovėjusios Teisingumo Teismo praktikos taip pat matyti, jog tarp SESV 56 straipsnio 1 dalyje draudžiamų laisvo kapitalo judėjimo apribojimo priemonių yra tos, kurios gali atgrasyti nerezidentus investuoti tam tikroje valstybėje narėje arba šios valstybės narės rezidentus tai daryti kitose valstybėse (šiuo klausimu žr. 2011 m. vasario 10 d. Sprendimo *Haribo Lakritzen Hans Riegel ir Österreichische Salinen*, C-436/08 ir C-437/08, Rink. p. I-305, 50 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

45 Šioje byloje NN (L), kuri mano, kad Belgijos Karalystė, nustačiusi metinį KIS mokestį užsienio teisės reglamentuojamiems KIS, naudojasi ekstrateritorine mokestine kompetencija, prieštaraujančia tarptautinei mokestinei praktikai, tvirtina, kad šis mokestis diskriminuoja ir yra laisvo kapitalo judėjimo apribojimas, nes Belgijos teisės reglamentuojamiems KIS ir užsienio teisės reglamentuojamiems KIS taikomas toks pats mokestinis vertinimas, nors jų situacijos nėra objektyviai panašios. Iš tiesų, pirma, užsienio teisės reglamentuojami KIS, skirtingai nei Belgijos teisės reglamentuojami KIS, įsteigti pagal užsienio teisę, nėra Belgijos rezidentai ir jų turtas bei jų kapitalo investavimo vieta yra užsienyje. Antra, šis mokestis – tai papildoma finansinė našta užsienio teisės reglamentuojamiems KIS, kuri papildo, kiek tai susiję su Liuksemburgo teisės reglamentuojamais KIS, pasirašymo mokestį, o tai sumažina investicinių vienetų rentabilumą Belgijos ar užsienio investicinių vienetų turėtojų nenaudai, atgraso nuo tokių investicinių vienetų pasirašymo ir dėl to užsienio teisės reglamentuojami KIS atsiduria prastesnėje padėtyje, palyginti su Belgijos teisės reglamentuojamais KIS.

46 Vis dėlto reikia konstatuoti, kad metinis KIS mokestis taikomas vienodai visiems KIS – tiek reglamentuojamiems Belgijos teisės, tiek reglamentuojamiems užsienio teisės, o vienintelis objektyvus šių dviejų kategorijų KIS situacijų skirtumas, kiek tai susiję su apmokestinimu šiuo mokesčiu, yra tas, kad užsienio teisės reglamentuojamiems KIS metinis KIS mokestis taikomas papildomai prie apmokestinimo, kuris gali būti jiems taikomas įsisteigimo valstybėje narėje.

47 Tačiau Teisingumo Teismas daug kartų nusprendė, kad, pirma, nesant suderinimo Sąjungos lygmeniu, nepalanki padėtis, galinti atsirasti dėl to, jog įvairios valstybės narės tuo pat metu įgyvendina savo kompetenciją mokesčių srityje, nėra laisvo judėjimo ribojimas, jeigu dėl to nėra diskriminuojama (2011 m. gruodžio 8 d. Sprendimo *Banco Bilbao Vizcaya Argentaria*, C-157/10, EU:C:2011:813, 38 punktas ir jame nurodyta teismo praktika ir 2013 m. lapkričio 21 d. Sprendimo *X*, C-302/12, EU:C:2013:756, 28 punktas), ir, antra, valstybės narės neprivalo pritaikyti savo mokesčių sistemos prie įvairių kitų valstybių narių mokesčių sistemų tam, kad būtų išvengta dvigubo apmokestinimo (šiuo klausimu žr. 2009 m. vasario 12 d. Sprendimo *Block*, C-67/08, EU:C:2009:92, 31 punktą).

48 Iš to matyti, kad metinis KIS mokestis negali būti laikomas laisvo kapitalo judėjimo apribojimu.

49 Todėl į antrąjį ir trečiąjį klausimus reikia atsakyti, kad EB 56 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad juo nedraudžiami valstybės narės teisės aktai, nustatantys metinį KIS mokestį, kaip pagrindinėje byloje, kuriuo apmokestinami užsienio teisės reglamentuojami KIS, savo investicinius vienetus parduodantys šioje valstybėje narėje.

Dėl šeštojo klausimo

50 Šeštuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia sužinoti, ar EB 49 ir 56 straipsnius reikia aiškinti taip, kad pagal juos draudžiama nacionalinės teisės nuostata, kaip antai Paveldimojo turto mokesčio kodekso 162 straipsnio antra pastraipa, kurioje valstybė narė numato specialią sankciją, t. y. teismo užsienio teisės reglamentuojamiems KIS taikomą draudimą ateityje parduoti investicinius vienetus, jeigu jie nesilaiko pareigos pateikti metinę deklaraciją, būtiną surenkant KIS mokestį, arba nesilaiko pareigos jį sumokėti.

51 Belgijos vyriausybė tvirtina, kad šis klausimas taip pat nepriimtinas. Jos teigimu, pagrindinės bylos dalykas yra ne sankcija, numatyta Paveldimojo turto mokesčio kodekso 162 straipsnio antroje pastraipoje, bet metinio KIS mokesčio, sumokėto NN (L) už 2006 finansinius metus, grąžinimas, todėl šis klausimas visiškai nesusijęs su šios bylos dalyku, o sankcijos taikymas šiai bendrovei ateityje yra hipotetinis.

52 Tačiau iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad pagrindinėje byloje NN (L) ginčija jai taikomo mokesčio teisėtumą ir visų pirma teigia, kad Paveldimojo turto mokesčio kodekso nuostatos, reglamentuojančios KIS mokestį, įskaitant nuostatas dėl sankcijų, neatitinka Sąjungos teisės. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo klausimas nėra akivaizdžiai nesusijęs su pagrindinės bylos dalyku. Dėl sankcijos hipotetinio pobūdžio pažymėtina, jog negali būti reikalaujama, kad šalis pažeistų nacionalinę teisę ir jai būtų paskirta sankcija, kad ji nacionaliniame teisme galėtų remtis Sąjungos teisės pažeidimu (šiuo klausimu žr. 2007 m. kovo 13 d. Sprendimo *Unibet*, C-432/05, EU:C:2007:163, 64 punktą). Todėl šeštasis klausimas yra priimtinas.

53 Kiek tai susiję su draudimu užsienio teisės reglamentuojamiems KIS parduoti investicinius vienetus Belgijoje, kaip teigia generalinis advokatas išvados 65 punkte, sankcija, numatyta Paveldimojo turto mokesčio kodekso 162 straipsnio antroje pastraipoje, turi būti nagrinėjama atsižvelgiant į normas, susijusias su laisve teikti paslaugas.

54 Dėl šios sankcijos Belgijos vyriausybė savo rašytinėse pastabose ir per posėdį Teisingumo Teisme nurodė, kad ji susijusi su Paveldimojo turto mokesčio kodekso 133ter straipsnyje, į kurį daroma nuoroda šio kodekso 161 straipsnio pirmoje pastraipoje, nustatyta sankcija ir kad ji taikoma tiek Belgijos teisės reglamentuojamiems KIS, tiek užsienio teisės reglamentuojamiems KIS.

55 Tačiau, priešingai, nei teigia ši vyriausybė, Paveldimojo turto mokesčio kodekso 133ter straipsnyje numatyta sankcija ir 162 straipsnio antroje pastraipoje numatyta sankcija neturi būti laikomos lygiavertėmis, net jei pirmoji gali apimti KIS, kurio buveinė yra Belgijoje, uždarymą, o antroji nekliudo

užsienio teisės reglamentuojamam KIS vykdyti veiklos kitur. Iš tiesų pirmiausia, kaip pažymėjo Belgijos vyriausybė per posėdį Teisingumo Teisme, šiomis sankcijomis nebaudžiama už tuos pačius pažeidimus. Be to, pirmoji, skirtingai nei antroji iš šių sankcijų, gali būti taikoma tik nuteisus tam tikrus asmenis už Paveldimojo turto mokesčio kodekso pažeidimus, o antroji sankcija gali būti taikoma užsienio teisės reglamentuojamiems KIS, kurie nepateikė metinės deklaracijos ar nesumokėjo mokesčio. Galiausiai antrosios iš šių sankcijų, kuri neatmeta pirmosios sankcijos taikymo galimybės, taikymas, priešingai nei pirmosios, nėra apribotas laiko atžvilgiu.

56 Taigi, Belgijos teisės aktuose numatyta sankcijų sistema atrodo griežtesnė užsienio teisės reglamentuojamiems KIS nei Belgijos teisės reglamentuojamiems KIS, kurie neįvykdo tų pačių teisės aktuose nustatytų pareigų. Toks skirtingas vertinimas, pagrįstas įsisteigimo vieta, gali atgrasyti užsienio teisės reglamentuojamus KIS parduoti investicinius vienetus Belgijoje. Todėl tai yra laisvės teikti paslaugas apribojimas.

57 Siekdama pateisinti šį skirtingą vertinimą Belgijos vyriausybė teigia, kad draudimai vykdyti profesinę veiklą ar sprendimai uždaryti įmonę, kurioje dirba darbuotojas ar vadovas, nuteistas taikant Paveldimojo turto mokesčio kodekso 133ter straipsnį arba 162 straipsnio pirmą pastraipą, sunkiai pritaikomi užsienio teisės reglamentuojamiems KIS, kurie parduoda savo investicinius vienetus Belgijoje per finansų tarpininką, dėl to, kad jis nėra šios šalies rezidentas, ir kad kitos sankcijos, kaip antai piniginės, taip pat sunkiai vykdytinos užsienyje.

58 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad laisvės teikti paslaugas ribojimas gali būti pateisinamas tik privalomaisiais bendrojo intereso pagrindais. Be to, tokiu atveju dar reikalaujama, kad šis apribojimas būtų tinkamas siekiamam tikslui įgyvendinti ir neviršytų to, kas būtina jam pasiekti (2012 m. spalio 18 d. Sprendimo *X*, C-498/10, EU:C:2012:635, 36 punktas ir nurodyta teismo praktika).

59 Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, jog būtinybė užtikrinti veiksmingą pajamų mokesčio išieškojimą yra privalomasis bendrojo intereso pagrindas, kuriuo galima pateisinti laisvės teikti paslaugas ribojimą (2012 m. spalio 18 d. Sprendimo X, C-498/10, EU:C:2012:635, 39 punktas ir 2014 m. birželio 19 d. Sprendimo *Strojírny Prostějov ir ACO Industries Tábor*, C-53/13 ir C-80/13, EU:C:2014:2011, 46 punktas). Taip pat Teisingumo Teismas priminė, kad sankcijų, įskaitant pagal baudžiamąją teisę, skyrimas gali būti laikomas būtinu veiksmingam nacionalinės teisės aktų laikymuisi užtikrinti, su sąlyga, kad kiekvienu konkrečiu atveju skiriamos sankcijos pobūdis ir dydis yra proporcingi pažeidimo, už kurį siekiama nubausti skiriant šią sankciją, sunkumui (2014 m. gruodžio 3 d. Sprendimo *De Clercq ir kt.*, C-315/13, EU:C:2014:2408, 73 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

60 Šiuo atveju galimybė taikyti sankciją užsienio teisės reglamentuojamiems KIS, kurie neįvykdė pareigos pateikti deklaraciją ir sumokėti mokestį, yra pateisinama būtinybe užtikrinti metinio KIS mokesčio išieškojimą ir tinkama pasiekti šį tikslą.

61 Tačiau sankcija, kurią sudaro draudimas šiems KIS pardavinėti investicinius vienetus Belgijoje ateityje, kaip numatyta Paveldimojo turto mokesčio kodekso 162 straipsnio antroje pastraipoje, net jeigu jai taikoma teismo kontrolė, viršija tai, kas būtina pasiekti šį tikslą tiek, kiek ši nuostata neriboja tokio draudimo trukmės ir nenumato galimybės jos pakeisti ar nustatyti kitas mažiau ribojančias sankcijas pagal padaryto pažeidimo sunkumą.

62 Todėl į šeštąjį klausimą reikia atsakyti, kad EB 49 straipsnis aiškintinas taip, kad pagal jį draudžiama nacionalinės teisės nuostata, kaip antai Paveldimojo turto mokesčio kodekso 162 straipsnio antra pastraipa, kurioje valstybė narė numato specialią sankciją, t. y. užsienio teisės reglamentuojamiems KIS teismo taikomą draudimą ateityje parduoti investicinius vienetus, jeigu jie nesilaiko pareigos pateikti metinę deklaraciją, būtiną surenkant KIS mokestį, arba pareigos jį sumokėti.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

63 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (antroji kolegija) nusprendžia:

1. **1969 m. liepos 17 d. Tarybos direktyvos 69/335/EEB dėl netiesioginių mokesčių, taikomų kapitalui pritraukti [dėl netiesioginių pritraukto kapitalo mokesčių], iš dalies pakeistos 1985 m. birželio 10 d. Tarybos direktyva 85/303/EEB, 2, 4, 10 ir 11 straipsnius reikia aiškinti taip, kad jie nedraudžia valstybės narės teisės aktų, nustatančių metinį kolektyvinio investavimo subjektų mokestį, kaip nagrinėjamą pagrindinėje byloje, kuriuo apmokestinami užsienio teisės reglamentuojami kolektyvinio investavimo subjektai, savo investicinius vienetus parduodantys šioje valstybėje narėje.**

2. **1985 m. gruodžio 20 d. Tarybos direktyva 85/611/EEB dėl įstatymų ir kitų teisės aktų, susijusių su kolektyvinio investavimo į perleidžiamus vertybinius popierius subjektais (KIPVPS), prireikus aiškinama kartu su EB 10 straipsniu ir 293 straipsnio antra įtrauka, aiškintina taip, kad pagal ją nedraudžiami valstybės narės teisės aktai, nustatantys metinį kolektyvinio investavimo subjektų mokestį, kaip nagrinėjamą pagrindinėje byloje, kuriuo apmokestinami užsienio teisės reglamentuojami kolektyvinio investavimo subjektai, savo investicinius vienetus parduodantys šioje valstybėje narėje, su sąlyga, kad šie teisės aktai taikomi be diskriminacijos.**

3. **EB 56 straipsnis, turi būti aiškinamas taip, kad pagal jį nedraudžiami valstybės narės teisės aktai, nustatantys metinį kolektyvinio investavimo subjektų mokestį, kaip nagrinėjamą pagrindinėje byloje, kuriuo apmokestinami užsienio teisės reglamentuojami kolektyvinio investavimo subjektai, savo investicinius vienetus parduodantys šioje valstybėje narėje.**

4. **EB 49 straipsnį reikia aiškinti taip, kad pagal jį draudžiama nacionalinės teisės nuostata, kaip antai Paveldimojo turto mokesčio kodekso, iš dalies pakeisto 2003 m. gruodžio 22 d. įstatymu-programa, 162 straipsnio antra pastraipa, kurioje valstybė narė numato specialią sankciją, t. y. užsienio teisės reglamentuojamiems kolektyvinio investavimo subjektams teismo taikomą draudimą ateityje parduoti investicinius vienetus, jeigu jie nesilaiko pareigos pateikti metinę deklaraciją, būtiną surenkant kolektyvinio investavimo subjektų mokestį, arba pareigos jį sumokėti.**

Parašai.